

βουλευόμενος εἰς ἐκάστην φράσιν. Ὅμιλεῖ λίαν βραδέως, ἐν μεγάλῃ ταραχῇ, σταματιῶν σχεδὸν εἰς ἐκάστην λέξιν). Λοιπὸν, κυρία, εἰπέτε... εἰς τὴν φίλην σας... ὅτι ἠγγύουν τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον τῆς ἔκαμα... ὅτι θὰ κάμω κάθε τί διὰ νὰ τὸ ἐπανορθώσω... ὅτι ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα τοῦ παιδιοῦ... ὅτι νὰ μὴν ἔχῃ καμμίαν γι' αὐτὸ ἀνησυχίαν... εἰπέτε τῆς ὅτι θὰ κανονίσωμεν ὅλα αὐτὰ ὀλίγον ἀργότερα... δι' ἐπιστολῆς, ὅπως ἐκεῖνη θέλει... ἀλλ' ὄχι σήμερα... δὲν μοῦ εἶνε δυνατόν... ἄλλοτε!

Λουκία (ἀνήσυχος καὶ μὴ σκεπτομένη παρὰ νὰ φύγῃ). Ναί, ναί!

Ἰάκωβ. (ὡς ἄνω). Εἰπέτε τῆς, ὅτι τῆς ζητῶ συγγνώμην... ταπεινῶς συγγνώμην...

Λουκία. Ἐκεῖνη ἐσυγχώρησεν ἤδη.

Μάρθα (προχωροῦσα πρὸς ἐκείνην). Εἰπέτε ἀκόμα στὴν φίλην σας, πῶς κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἀκούω εὐτυχῇ καὶ θὰ ἐνδιαφέρωμαι δι' αὐτήν... (Πλησιάζει καὶ τῆς δίνει τὸ χέρι). Εἰπέτε τῆς ὅτι σὰς ἔσφιξα τὸ χέρι, ὅπως θὰ ἔκαμνα ἂν ἦρχετο ἡ ἰδία...

Λουκία. ὦ! Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ! Τίποτε δὲν θὰ τὴν συνεικίνει περισσότερον... Εὐχαριστῶ!.. (Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν, ἐνῶ ἡ Ζακελίνα μένει κυτιάζουσα τὸν πατέρα τῆς. Ἐκεῖνη πηγαίνει νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ φύγουν). Ἐλα, πᾶμε!

Μάρθα. Ὅχι, περιμένετε! (Παίρνει τὴν Ζακελίαν, τὴν ὀδηγεῖ εἰς τὸν πατέρα τῆς, ὁ ὁποῖος τὴν ἀσπάζεται μετὰ συγκινήσεως μεγάλῃς, ἔπειτα τὴν ἐπαναφέρει εἰς τὴν Λουκίαν, ἡ ὁποία τὴν εὐχαριστεῖ διὰ τοῦ βλέμματός της ἀνεκδιήγητον, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ὀμιλήσῃ. Ἡ Λουκία καὶ ἡ Ζακελίνα ἐξέροχονται. Ὁ Ἰάκωβος σωριάζεται εἰς ἐν κάθισμα καὶ κρούει τὸ κεφάλι του μεταξὺ τῶν χειρῶν του). Ἐμπρός, φίλε μου, θάρρος! Χρειαζέται! Βλέπεις ὅτι κ' ἐγὼ ἔχω θάρρος!... Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωή!..

Ἰάκωβ. ὦ! Μάρθα! εἶσαι ἡ καλλίτερη τοῦ κόσμου!..

(τὴν σιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ πάρκου εἰσέρχονται ἡ Μαρία καὶ ἡ Συζῆτ φέρουσαι ἄνθη).

Συζῆτ (πρὸς τὸν Ἰάκωβον). Νά, μπαμπᾶ, ἕνα ὠραῖο μπουκέτο!

Ἰάκωβ. (λαμβάνων μηχανικῶς τὸ μπουκέτο). Ἄ! ναί... ναί! Ἀλήθεια... Δὲν τὸ σκεπτόμουν πλεῖα... Εἶνε μία ἡμέρα ἑορτῆς!..

[Πίπτει ταχέως ἡ αὐλαία.]

[Παρίσι, Μάιος 1913.]

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Εἰς χήραν... παρηγορημένην!

Τῆς χηρείας σου τὴν πίκρα πῶς νὰ τὴν γλυκάνῃς ξεύρεις:
κλαῖς τὸν ἕνα ποῦχεις χάσει καὶ γελᾷς μὲ ὅσους εὖρης.

ΣΑΤΑΝΑΣ